

Kit akar valójában legy?zni Magyar Péter?

2026 január 04. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

ÉN CSAK LEÍRTAM… – Bár önreflexiója nincs, ? maga is tudja: totálisan alkalmatlan a miniszterelnökségre.

Magyar Péter miniszterelnök akar lenni, Orbán Viktor helyébe lépni… vagy valami másról van szó?

A választ személyiségének alapos és szakszer? lélektani elemzésével kaphatjuk meg.

Kezdve a gyerekkortól, ahol az úgynevezett „érzelmileg elérhetetlen szül?” tipikus esetével szembesülhetett. Amikor a szül? – els?sorban az anya – nem mutat érzelmet, nem ismerteti meg a gyerekkel a szeretet mintáját (sémáját – hogy még szakmaibb kifejezést használjunk). A gyerek így állandóan megfelelni akar, hogy ne érezzen folytonos kivetettséget.

A gyerekben ugyanis neveléssel, éréssel alakul ki az önazonosság, az úgynevezett „szelf”. Amire ugyan rárakódik egy csomó réteg a kés?bbi élete során, de ha egészséges, egységes a „bels? én”, akkor az ki is tud bontakozni, illetve mások számára is elérhet? lesz, tudnak kapcsolódni hozzá, és ? is másokhoz. Kicsit olyan, mint a hagyma: a lehántott rétegek alatt a közepén ott van a picike, gömb alakú, szívre, magra hasonlító, tovább már nem hámozható darab. De ha késsel vágjuk ketté, akkor ez a rész sem marad egyben, ez is széthasad.

A narcisztikus személyiségeknél épp ez történt: gyerekkorban kettétört az érzelmi fejl?désük; nem alakult ki egységes, koherens éntudatuk. A pszichológia gyakran beszél az emberben lév? „bels? gyermekr?l”; alapvet?en pozitív fogalomként. A személyiségnek ez a része a tisztaságot, az ?szinte, önzetlen szeretetet, a könnyedséget, játékosságot, kedvességet, humort hordozza magában, feln?tt korban is. A bels? gyermeket azonban „gondozni” kell. Ez egyszerre jelenti a kibontakozás támogatását, az ?szinte, gyermeki (nem gyermeteg!) személyiség megélésének lehet?ségét, ugyanakkor a fegyelmet, a határok meghúzását is. A narcisztikusoknál azonban nincs egészséges bels? gyermek – mert már gyermekkorban eleve el lett fojtva. Hanem egy sérült gyermek alakult ki bennük; amit aztán visznek is tovább magukkal.

De emellett, s?t éppen emiatt, egyfajta önvédelemként, a feln?ttkori adaptációhoz a narcisztikus kialakít egy másik szelfet, amit aztán túl is tol. Felépít magában egy önmagát nagyra tartó, mindent és mindenki mást állandóan bíráló, felel?sségre vonó, faggató-vallató, grandiózus személyiséget. (Ezt „kritikus szül?” énállapotnak is nevezzük.) De a kett? között állandóan megmarad a dichotómia. A grandiózus énje mindig elnyomja a bels?, sérült gyermeket. Így kialakul egy folytonos úgynevezett szégyendinamika, súlyos önértékelési problémákkal. Amire aztán megint ad egy önvédelmi reakciót. Amikor szembesítik például a hazugságaival, tévedéseivel vagy simán csak valamivel, amit korábban mondott, de azóta már máshogy gondolja, akkor nincs semmiféle belátás, önreflexió. Szégyen van és bosszú van – utóbbi a védekez? mechanizmus.

Magyar Péter narcisztikus személyiségének m?ködése öt pilléren alapszik. Ezek: 1. kóros biztonságra törekvés, 2. kóros kontrollmánia, 3. intenzív érzelmek kiváltása másokból, 4. szex, 5. pénz.

Ha mind az öt pillér stabil, ki van elégítve, akkor benne tud maradni a kapcsolatban. Nemcsak a romantikus, hanem bármilyen emberi kapcsolatban. De ezek a kapcsolatok nála mindig attól függenek, hogy ki mit tud hozzátenni az öt pillér kiszolgálásához. Ezt úgy mondjuk: a kapcsolatai „ellátmányalapúak”. Nincsenek valós érzelmek. (Mivel az érzelmi fejl?dése már korábban megrekedt.) Ugyanakkor tudja, hogyan kell ezeket az érzelmeket „leszimulálni”, azaz kognitív módon, „agyból” képes olyan megnyilvánulásokra, amelyek érzelmeket utánoznak; akár kifejezetten meggy?z?en.

Így tudja eljátszani a gyerekei iránti szeretetet is (f?leg a Facebookon, illetve általánosságban a közönség el?tt). Bármit képes eljátszani. Az egész élete szerepjátszás. Az empátia teljes mértékben hiányzik bel?le. A gyerekekért, a családért, a szegényekért, az országért, a házáért mutatott aggodalom, tör?dés sohasem valós. Magasról tesz mindegyikre. Mindössze két motiváció képes hajtani: a hatalom (akár anyagi, fizikai, érzelmi stb.) megszerzése, hogyha pedig ez nem sikerül, akkor a bosszú.

Amíg a közeg, amiben él, kiszolgálja az öt pillért, addig ? is kiszolgálja a közeget, ráadásul szervilisen, behízelg?en. Amíg megkapta a Fideszt?l a pozíciókat és az ezekkel járó pénzt, addig „fürdött az ellátmánytömegben”, amit a (politikai) közösség adott neki. A grandiozitása ki volt elégítve.

A fordulat akkor történt, amikor a felesége miniszter lett. Itt ugyanis elindult, pontosabban újra el?jött egy új, a gyerekkorban rögzült dinamika, a kivetettségt?l való rettegés. A felesége – ahogy korábban az anyja – elérhetetlenné vált, nem lehetett kontroll alatt tartani, annyival magasabb lett a pozíciója. Legalábbis ez az érzet

alakult ki Magyar Péterben. És mivel többé nem tudta irányítani a n?t, ezáltal tovább „etetni” a saját grandiozitását, így el?tört bel?le, vagyis pontosabban szembesült a saját kisebbrend?ségével. És ahhoz, hogy ezt a kínzó érzést kompenzálni tudja, elkezdte egyre jobban leértékelni, degradálni a feleségét.

Itt azt a pszichológiai, tankönyvi esetet látjuk, amikor a „senki” a másik „valaki” által lesz „valami”. És ráveszi a „valakit”, hogy csak vele foglalkozzon. Mert mindennek róla kell szólnia. És ehhez minden eszközt bevet. Bántalmazza, zsarolja, fenyegeti.

Ebben az úgynevezett „leértékelési fázisban” tipikusan jellemz? a narcisztikusra, hogy titkos hangfelvételt készít, nyomkövet?t szerel fel a társa autójára, bekamerázza az életterét. Ezt persze leggyakrabban a „biztonsággal” magyarázza. Valójában a saját biztonságát és kontrollját akarja ezzel fenntartani. Mert ha ez nincs, veszélybe kerül a grandiozitása és szorongás alakul ki benne. Ha ez megtörténik, ilyenkor jön el? az addig „rejt?zköd?” (vagy szándékosan elrejtett) sértett gyerek, és megy át a grandiózus narcisztikus egy pillanat alatt úgynevezett vulnerábilis narcisztikusba. Azonnal képes áldozatpózba vágni magát.

És szó szerint kúszik-mászik, könyörög, fogadkozik vagy akár öngyilkosságot is színlel.

(A „kritikus szül?” énállapot tehát átmenet nélkül váltakozik a „sebzett gyerek” énállapottal. Ami teljes mértékben hiányzik, az az úgynevezett „egészséges feln?tt” énállapot.)

S?t a grandiózus kontra vulnerábilis narcizmus állapotai (amik ugyan toxikusak, de nem feltétlenül erednek rosszindulatból) egy id? után egy harmadik típusban, az úgynevezett malignus narcisztikusban tudnak egyesülni. Aki már büszkén és vállaltan goromba és gonosz másokkal, tudatosan akar mindenkit leuralni; akinél a paranoia és az agresszivitás már mindennapos. Az ilyen narcisztikus személyt nem véletlenül nem bírja hosszú távon elviselni senki; mindenki megutálja a környezetében, mindenkivel összeveszik. (Kivéve esetleg azokat, akik képesek és hajlandóak vég nélkül elismerni az ? „nagyszer?ségét”, és soha semmilyen, bármily mérsékelt kritikát sem fogalmaznak meg vele szemben.)

Ugyanakkor el?szeretettel keresi az olyan helyzeteket, amiket biztos, hogy nem tud megugrani. Mégis belemegy ezekbe, mert a grandiózus énje hajtja. Ám a sérült gyerek folyamatosan „lázad”. És bízik benne, hogy a grandiózus énje egyszer megtörik. Igen, ebb?l a személyiségzavarból valóban kialakulhat a konkrét skizofrénia is. És amikor megtörik a grandiózus én, az az úgynevezett mortifikációs szakasz, aminek aztán a vége az úgynevezett narcisztikus kollapszus lehet.

Magyar Péter most ebbe a szakaszba lépett. Bár önreflexiója nincs, de annyi sütnivalója azért b?ven van, hogy belül ? maga is tudja: totálisan alkalmatlan a miniszterelnökségre.

Sem a teherbírása, sem a konfliktust?r? képessége, higgadtsága, stratégiai tervez?készsége, sem a bonyolult kérdések egyszer? részfeladatokra való redukálásának, sem az egyedi ügyek nagyobb rendszerbe integrálásának képessége nincs meg benne. Nem is a miniszterelnökségért csinálja az egészet. Még csak nem is Brüsszel kiszolgálásáért – bár az onnan érkez? nem kevés pénz egyértelm?en vonzó, és részleges motivációként meg is jelenik nála. De mi akkor a f? motiváció?

Miel?tt ezt kifejtenénk, még egy fontos kérdést meg kell válaszolni: miért tud ennyi embert maga mellé állítani? Hiszen tényleg mindenki megutálja a környezetében. Számos politikusjelölt és aktivista hagyta már ott teljesen kiborulva. A n?it is cserélgeti, de a munkatársait is rotálja. Kicsit felemeli, aztán lealázza, eltiporja ?ket. Mégis sokan azért azonosulnak vele, mert a társadalmat tükrözi vissza. Egyrészt sokan vannak, akik hozzá hasonlóak. Akik maguk is vagy terrorizálják, vagy legalábbis szeretnék kontroll alatt tartani a környezetüket. És „bejön” nekik ez a figura, aki – legalábbis látszólag – meg is tudja ezt valósítani. Similis simili gaudet – hasonló a hasonlónak örül, ahogy a régi latin mondás tartja.

De nem csak a közte és az ?t követ?, egyre jobban „lecsürhésed?” elégedetlen, sértett, frusztrált emberek közti hasonlóság teszi ?t a vezérükké, emelik piedesztálra, tartják a saját h?süknek. Emellett a kommunikációja kiválóan ki is szolgálja a protesthangulatukat. A „mindenki hülye, csaló, tolvaj, propagandista és így tovább, takarodjanak – csak én vagyok csodálatos!” A mentalitása, a kijelentései, az egész effajta viselkedése jól rezonál az egyébként szintén simliz?, sumákoló, zavarosban halászó, de önmagukat mindig felment?, a posztkádári magyar

társadalomban még mindig széles körben megtalálható emberekkel (és az ? hasonló mentalitású gyerekeikkel).

Azt, hogy ? mekkora korrupt csaló, hazudozó, meg hogy úgy általában milyen a valós személyisége, azt nagy el?vigyázatossággal – és elég sikeresen – rejti el a benne nagyon hinni akaró, ezért elképeszt? méret? szemellenz?t hordó választói csoportokkal. Eljátssza (és el is tudja hitetni), hogy ? megvilágosodott, és szembefordult a „hatalmasakkal”, hogy a „nép fia”. Ha kell, azt is eljátssza, hogy ? egy nagy magyar hazafi. De még ahogy viszi, s?t már ahogy tartja a zászlót, abból is süt a mesterkéltség, a szerepjátszás.

Van azonban egy ember, akit végtelenül, megváltoztathatatlanul és reménytelenül csodál. Ez pedig Orbán Viktor. Aki sokáig etette az ? grandiozitását. Orbán nagyságából, Orbán fényéb?l egy kicsit neki is jutott.

Persze mindig ki is er?szakolta magának, hogy jusson; hogy az els? sorban ülhessen és ott tapsolhasson. De ez a „szórt” fény, ez a „lepattanó” is sokáig elég volt neki ahhoz, hogy büszkén és elégedetten kihúzhassa magát. És henceghessen a kapcsolataival. Amik persze valójában a felesége kapcsolatai voltak.

Mert hencegni, kérkedni is imád. Most éppen azzal, hogy ? mennyire bennfentes, mennyi mindent látott, mennyi mindent tud. Amit most aztán „jól kitálal”. Valójában tehát most is Orbánból él; most épp az Orbán elleni protestb?l. Olyan, mint Orbán, sohasem lesz, sohasem képes lenni, és ezt ? nagyon is tudja. És még csak nem is ez frusztrálja…

Ha ne adj’ isten, nyerne is a Tisza, nem kérdés, hogy nem ? lesz a miniszterelnök. Totális alkalmatlanságával, a kompetenciák teljes hiányával a megbízói, finanszírozói, a nemzetközi globalista-liberális körök is abszolút tisztában vannak. Karácsonyt vagy Dobrevet vélik sokan csendben ülni a kispadon, „melegíteni” a pálya szélén. De szerintem inkább Bajnai. Aki még csak nem is a kispadon ül, hanem bent van az öltöz?ben, hogy kint egyel?re senki se lássa.

Ilyen esetben is megtörténhet a kollapszus. Hogyha pedig veszít, és neki kell elvinnie a balhét, akkor pláne. És még a családja sem lesz ott mögötte, mint a tökkelütött Márki-Zaynál négy évvel ezel?tt. De Magyar Péter ezzel a nagyon is valószín? forgatókönyvvel egyáltalán nem foglalkozik. Mert hajtja el?re a bosszúvágy. És a saját grandiozitása visszaszerzésének reménye. De nem Orbán Viktort akarja legy?zni. Orbán Viktor továbbra is bálvány számára.

A valódi ellenség Varga Judit. Aki ellen még most is harcol. Mivel az anyja ellen nem tudott harcolni (esélytelen volt), a feleségéb?l „gyártotta le” a saját anyját. Akinek a rajongását er?szakkal ki tudja kényszeríteni. Akit ha legy?z, attól olyan érzést vár, mintha az anyját gy?zné le.

És a legy?zött „anyjától” már végre megkaphatja a soha meg nem kapott, de h?n áhított szeretetet.

Persze hogy valójában akkor sem nyugodna meg a lelke, ha ez sikerülne. De ez a racionális gondolkodás. Egy lelkileg ennyire sérült, a sérüléseit ekkora narcizmussal kompenzálni próbáló emberb?l hiányzik a racionalitás. Neki bizonyítania kell. Hogy igenis ? a legmen?bb csávó a világon. De mivel azt is tudja mélyen belül, hogy egyáltalán nem annyira men? csávó, ezért a legy?zni kívánt ellenfél (a volt felesége) jelenlétét?l le is fagy, ideges lesz, csapkod és kapkod. Valahol még akár sajnálatot is érezhetünk Magyar Péter iránt.

És miel?tt bárki is azt gondolná (esetleg egy-két idetévedt – bocsánat, idevezényelt – tiszás troll fröcsögni kezdene), hogy felcsaptam botcsinálta pszichológusnak… Nem. Bár mostanában kétségtelenül legalább annyira elmélyülök (s?t tanulmányokat is folytatok) ebben a témakörben, mint a politikában, ám a jelen cikkben olvasható alapos elemzés összeállításában egy nagyon profi szakember is a segítségemre volt. ? maga természetesen nem szólalhat meg, mert a zömében – vagy legalábbis a befolyásos hangadóit tekintve –

vérbalos pszichológustársadalom azonnal meglincselné.

Így m?ködik ez a szakma: Magyar Pétert ajnározzák, istenítik, védik, simogatják, reklámozzák. Ki érdekb?l, ki önátverésb?l, ki vágyvezérelten, ki pedig sima korlátoltságból. De köztük is vannak, akik nem tagadják a valóságot, nem akarják átverni a „pácienseket”.

Jeszenszky Zsolt - www.magyarnemzet.hu

Ajánló